

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj L.

V Ljubljani, 10. septembra 1897.

List 36.

V slavo Marije Lurške.

Oj, zvonovi, le slovesno
Pojte nam z visokih lin,
Mi obhajamo veseli
Lurške Matere spomin

Ona danes k nam prihaja,
Da se tukaj naseli,
Le hitimo ji naproti.
In pozdravimo jo vsi.

Nje podoba vzorno-krasna
Z radostjo navdaja nas,
O kako nam v mračno srce
Milo sije njen obraz.

Roke sklenjene so svete,
Rožni venec v njih blesti,
In k višavam so nebeškim
Nje obrnjene oči.

Belo jo ogrinja krilo
Glej, krog ledij moder pas;
Tak brezmadežne Device
Je nebeško-čisti kras.

In pri nogah pa rudeča
Vrtinica razcvita se:
Znamenje je to ljubezni
Naše ljubljene Gospe.

Prišla z Lurške si votline
O Devica čista k nam,
Bodi v last Ti zdaj izroččen
Ta Gospodov sveti hram.

V njem prebivaj in z blaginjo
Osrečuj naš revni kraj,
Saj obračali se k Tebi
V vsaki sili bomo zdaj.

Časi nam groze nevarni,
Ker v pogubo svet drvi,
O, pomagaj nam, Marija
Iz gorja nas otmi Ti!

Nekdaj tam si v daljnem Lurdu
Klicala k pokori nas;
O, povzdigni zdaj med nami
Enkrat še svarilni glas.

Ti Bernardiki odkrila
Si prečudežne reči,
Ki samo v telesni blagor
Pač imele so moči.

Nam odkrij pa čudež dušni,
Zbudi v nas pokore vir,
Da se po viharnih časih
V srca spet povrne mir.

Kaži pota nam čednosti
In pa steze dobrih del,
Po katerih bi hodili,
Da bo Stvarnik nas vesel.

Mi pač reve smo nadložne,
Svet je nam trpljenja vrt,
Up le nas edin tolaži,
Da bo srečna naša smrt.

Oh, zato pa le skrbimo,
Dokler je še časa kaj,
Da bi vredni Tebe bili,
O Marija, vekomaj.

Kadar sklenemo življenje.
Mati, k sebi vzemi nas,
Kjer se nam bo veseliti
V rajskem Lurdu večni čas.

J. P. Belostenak

Katoliška značajnost.

Kako pogosto slišimo v naših dneh besedo značaj in značajnost. Kaj pač pomeni? Slovenska beseda značaj pomeni nekaj tacega, kar nositelja tega pridevka loči natanko od drugih stvari, značaj je neko znamenje, ki je stvari tako utisnjeno, da si stvari brez tega znamenja misliti ne moremo. V prenešenem pomenu in na človeka obrnjeno pa pomeni značaj neko dušno stanje človekovo, vsled katerega se le ta pri vsem svojem mišljenju, presojevanju, govorjenju in delovanju trdno drži gotovih resnic in načel in se od teh ne da odvrniti za nobeno ceno ne. Tistega pa, ki vsak čas menjava svoje mišljenje, kakor mu ravno kaže za mošnjiček in dobiček, imenujemo breznačajneža. Mi Slovenci pravimo o kakem imenitnem možu, da je bil „jeklenega, kremenitega značaja.“ Ta pridevek jeklen, kremenit, nam še bolj pojasni, kaj da razumevamo pod besedo značaj.

Torej po načelih in temeljnih resnicah, katere kdo spoznava in po katerih deluje se sodi značaj. Čim obsežnejši so tedaj te resnice in čim temeljitejše in trdnejše, tem lepši, trdnejši in temeljitejši je značaj. Resnica pa je lahko v naravnem ali pa tudi v nadnaravnem redu: zadnja je imenitnejša. Najpopolnejši značaj bi bil torej tisti, ki bi vse svoje mišljenje, govorjenje in delovanje uravnaval vedno le po nadnaravni resnici. Tak značaj je pa samo jeden, cela svetovna zgodovina pozna le jednega, kateremu smemo in moramo pridjati ime značaj v pravem in neskaljenem pomenu besede. Ta mož pa ni nihče drugi ko Gospod naš, Jezus Kristus Bog-človek. On je najpopolnejši, najčistejši, najdovršenejši značaj, njega nikdo doseči ne more. Če se ta govori o ljudeh, da so značajni, moramo si vedno misliti: da, so značajni, kolikor morejo biti ljudje značajni. Ljudje so pa toliko bolj značajni, kolikor bolj se približajo svojemu vzoru, ki je Jezus Kristus. To je pa naš namen: „Dokler se ne snidemo vsi v popolnega moža, v mero polne starosti Kristusove“, piše sv. Pavel (Ef. 4, 13). Ta namen doseči pa nam pomaga katoliška vera, ustanovljena od Jezusa Kristusa. Kdor torej živi popolnoma natanko po zapovedih naše sv. vere, ta je značajen, kolikor le more biti značajen umrljivi človek na tem svetu. **Jedino le katoliška cerkev vzgaja prave in čiste značaje.** Tudi drugih verstev spoznavalci včasih dosežejo veliko atopinjo značajnosti; to ni nemogoče, se je že zgodilo; a ti možje niso živeli toliko po predpisih svojega verstva marveč so veliko bolj poslušali glas vesti in pa migljeje natorne postave, zasejane jim od Boga v srce. Zgodovina

potrjuje to trditev: največji možje so bili v katoliški cerkvi, a med temi so bili najbolj značajni oni, ki so se najbolj natanko držali božjih in cerkvenih zapovedij. **Svetniki so največji značajni, med njimi so pa mučeniki prvi.** In za kaj, čemu so le ti trpeli in delali, umirali in živeli? Zakaj so šli radovoljno v smrt mladeniči in device, starčki in otroci, žene in možje? Kdo jim je dal moč, da so celo na morišču prepevali vsele, svete pesmi? Vse to so storili za to, ker so imeli pred očmi rek, ki ga beremo v evangeliju prihodnje nedelje: „Ne morete služiti dvema gospodoma, Bogu in hudobnemu duhu . . . Zato iščite najprvo božjega kraljestva in njegove pravice.“ To je temeljna resnica katoličanstva! Nisi za ta svet, ampak za onega, za boljšega. Če pa hočeš služiti svetu in satanu, ne moreš ob enem služiti Bogu. Odloči se: ali — ali. Nič omahovanja, nič obotavljanja, nič premišljanja: ali Bog ali hudič. Komur hočeš, služi, a glej, kaj pride iz tega. Če nočeš zapasti večnim kaznim, pusti svetne stvari in ne brigaj se za nje, marveč brigaj se za to, da dosežeš svoj namen: „Vse drugo vam bo privrženo.“ Kdor živi in dela po tej resnici, je katoliško značajen, on je značajen tako, da noben drug ne tako.

Tako tedaj bi moralo biti. Pred vsem moramo skrbeti za svoj večni blagor. In to ne samo doma, se samo v sobici, ne samo pri domačih in družini, ampak to resnico moramo imeti pred očmi tudi zunaj hiše, na volišču, na shodih, pri razgovorih, pri kupčijah. Vsikdar veljajo iste resnice in tebi na ljubo resnica ne bode postala za pol ure neresnica, da boš potem lahko delal po svojem poželenju. Nikar se ne sramujmo svoje vere tudi zunaj cerkve! Vere nikdo ne more ukleniti in stisniti med cerkveno ozidje, ampak vera je kakor „dvorezen meč, ki seže do ločitve duše in duha, tudi sklepov in mozga, in razsodi misli in namene srca“ (Hebr. 4, 12). Res, kadar nanese pogovor na vero ali kadar jo je treba pokazati v dejanju, tedaj se pokaže, kaj in kako kdo misli. Marsikdo ni slab človek, tudi krščanske dolžnosti prav spolnuje, a zunaj nima toliko možatosti, toliko značajnosti, da bi se pokazal katoličana. Ako le kak na pol omikan pisac ali kaj tacega, ki je katekizem že davno pozabil, začne v gostilni zabavljati zoper vero, tedaj tak junak obmolkne, sedi kakor na iglah in če se slednjič začne še celo norčevati iz njega, češ čemu sploh moli, tedaj ga polije rudečica in hitro se zgubi. Zabavljivec pa se smeja in drugi mu pritrkavajo, češ: „Ta ga je pa ugnal“. Ali mislite, da niso taki, katerih je sram, če jim kdo reče, da so bil ta in ta dan

pri spovedi? Pustite vendar to nedoslednost, to breznačajnost in pokazite se, kar ste. Saj se vam ni treba katoličanstva sramovati. Kako človeka zbode, če mu kdo reče, da je breznačajan! Dobro, če si nočete pridobiti tega imena, vedite se povsod kot katoličani, povsod naj vam bo pred očmi: „Iščite najprvo božjega kraljestva in njegove pravice.“ Katoličanu je pač lahko biti značajnemu, ker se vsak padec da zbrisati s sv. spovedjo. Katoličan je brez težave značajan, ker, ako le to stori, kar mu vera vелеva, storil je vse in zasluži biti prištet značajnim možem. Kolika sramota pa in kolika odgovornost, če kdo v odločilnem trenotku zataji vse svoje dosedanje delovanje! Zlasti pa še, če je tak v visoki ugledni službi: „Mutasti psi, ki ne morejo lajati, ki prazne reči gledajo, spijo in sanje ljubijo“ (Iz. 56. 10.)

Seveda je pri tem treba odločnosti, da človek pokaže, da je značajan in dosleden. Toda brez truda se nič ne opravi. Koliko da svet na to, da ga imenujejo značajnega, dasi ni! Pa bi se mi ne potrudili za značajnost ki je pri nas katolikih istovetna s svetostjo. Kajti kdor vso postavo spolni je svetnik in ob jednem značajan, ker je dosleden. Tako moramo razumevati zgoraj navedene besede nedeljskega evangelija. V spolnovanju teh Kristusovih besedij obstoji prava katoliška značajnost. Po tem nam bo pa tudi lahko umeti pristavek: „In vse drugo vam bo privrženo.“ Toda to prihranimo za drugič.

Pogrebni govor

po rajnkem Alojziju Matiji Zorn-u, knezonadškofu goriškem,

v prvostolni cerkvi v Gorici 14. julija 1897 govoril o. Anton Pavissich. T. J. (Poslovenil č. kanonik Andrej Marušič.)

„Dar Bogu je prežaljen duh.“
(Pa. 50, 19.)

(Konec.)

VI. Da še bolj potrdim, kar je že znano vsakemu, ki ga je poznal od bliže, namreč, da je bil škofovski križ zanj le križ in da je bil on le žrtva svoje vesti, povem vse, če zastavim eno vprašanje, katero bi bilo izziv, če bi mi tega ne prepovedala ta sveti kraj in sveta žalost mrtvaškega obreda. Kdo, naj bo še tako oster ocenjevalec njegovih dejanj, je zapazil v njem v skoraj 15 letih, od kar je bil prvi dostojanstvenik v Gorici, nočem reči tudi naj manjšega znamenja oholosti in bliščobe, ampak, da bi se bil le količkaj ponašal z visokim dostojništvom, ki ga je dičilo? Marveč kdo se ni čudil in ni bil ginjen in osupnjen, videti ga tako ponižnega in pohlevnega, z nekakim zagrinjalom težko zatajevane žalosti v obrazu, ktere otožnosti se ni mogel nikoli iznebiti, tudi kedar se je smehljaj ne ali se dobrovoljno s kom razgovarjal. Kolikokrat, če je prišel kdo k njemu po opravih ali poklonit se mu, bil je odšedši prisiljen vzdihniti: Uboga žrtev! Kolikokrat bi bil človek rad dal srce in življenje, da bi mu po-

lajšal britkosti, zljajšal križ, ki mu je prihajal čedalje teži, dokler ga ni potlačil in nam ga po nepričakovanem prevratu na enkrat vzel. Videli smo skozi in skozi med nami našega dobrega nadškofa, saj ni nikamor potoval, če ga ni klicala dolžnost; odpovedal se je celo letovišču, da je ostal na svojem mestu, na katero ga je vezala vest. Tu doma je šel lahko kdorkoli k njemu, in po očetovsko skrben je z naj večjo marljivostjo srce in roko odpiral v prosep katoliških dejanj ali naprav v mestu ali po škofiji, ter ga je močno veselilo, kar so dobrega delali drugi, o katerih je preponižno, brez h'imbe trdil, da on ni zmožen, kaj takega storiti. Ko je slovesno sprejemal prečastiti kapitelj ali častito duhovščino, pa tudi v privatnih pogovorih je zmeraj tožil, kake nevarnosti in zla se širijo med njegovo čredo; bil je pripravljen, vse žrtvovati, da bi jih odpravil. češ, da je on vsega kriv; zato je videl s solznimi očmi v vsaki nesreči pravično kazen za svoje grehe, ponavljal je večkrat, da je le iz pokorščine nadškof goriški; tudi letos se je napravljal v Rim prosit Sv. Očeta, da naj bi ga škofovanja rešil — ali prav ta čas ga je napadla strašna bolezen. Bilo je to skrajna nežnost vesti, ki ga je gonila, da je po eni strani zmeraj bolj preudarjal in pretiral odgovornost škofovske službe, po drugi pa se je zmeraj bolj utrjevalo v njem mnenje, da je nezmožen in nevreden biti škof; spoznaval, je čedalje bolj, da ne more zadostovati težki nalogi; zatorej, naj se je zgodilo karkoli nerodnega v njegovi škofiji, brž se je zamislil, se ojstro izpraševal, pripisoval začetek in posledice vsakošnih nerodnosti svoji zanikernosti; pokleknil je pred Bogom, spovedaval se ponižno odpusta proseč. Uboga žrtva! Nedorodna žrtev njegove vesti, ki se je na tihem gradila, in čim bolj se je bližala daritvi, tem bolj se je čistila s tajnimi solzami in notranjim trganjem v tistem mučeništvu, ki je, primerjeno krvnemu mučeništvu, mileje, manj grozovitno, pa britkejše, ker dalje traja: „atrocitate mitius, diurnitate molestius.“ Po tistem malem, ki se je kazalo na zunaj, rekli so vsi, kateri so ga poznali od bliže: „Naš nadškof je dober, je pobožen, svet; — koliko trpi, uboga žrtva!“ Trepotali so zanj in dragoceno njegovo življenje.

VII. Vse drugo vam je znano. Kakor hitro se je izvedelo, da je preč. nadškof zbolel, pomilovali so ga vsi, dasi med seboj razdruženi, čemur je vzrok sedanji nesrečni čas; vsi so bili edini v tem, da so ga imeli in obžalovali kot žrtvo njegove vesti; enak pri vseh je bil strah, da ga utegne umoriti strašna bolezen v začetku moralna, telesna po svojih nasledkih. Ljudski glas je bil ta pot res glas božji. Opravljena je bila daritev vesti, dopolnjena daritev mučeništva. Vkljub vsem zdravniškim skrbem in naj lepšim nadam opirajočim se na zagotavljanje veččakov sprožila se je kakor strela smrtna pušica prav tisti trenutek, ko se je zdelo da je katastrofa dalje, ko kedaj pred, ter vničila naše nade: „Exibit ut fulgur iaculum eius“ (Zah. 9, 14). Kakor vidi poljedelec, kako mu vihar ali vrtimec vznša vso že pospravljeno žetev, tako smo zdaj mi na enkrat sirote brez očeta, ovčice, katerim je ukraden pastir. In zdaj nimamo družega, ko pogled na truplo in tolažbo solza; toda truplo govori, solze nas učijo. Vprite torej oči v to truplo, predno je položijo v temni grob; premišlujte vzrok naših solza, predno jih sapa svetnega življenja posuši za vselej. Slišali boste iz

tistih mrzlih in nemih ustnic glas očetov, ki sega otrokom v srce in jim govori: V vašem joku najdete, da, najdete naj zveličavnejši pouk, da treba tu v pregnanstvu s solzami sejati kal večnega zveličanja, ki vas čaka v nebeški domovini. Stopi tedaj v grob, častitljivo truplo nepozabnega našega nadškofa, stopi doli, da se spremeniš v prah, iz kterega smo prišli vsi in v kterega se vsi spet spreobrnemo; spremljale te bodo naše solze in naše molitve, ali tista nagrobna plošča, ki te umakne našim očem, ne ukrade te iz naših src. Spominjali se bomo, da pod tistim kamenom čaka plačila žrtev vesti; učili se bomo, Alojzij, posnemati Te v borbi, da pridemo za Tabo v nebeško slavo. Umrl si, pokopan boš, izginil si izmed nas, pa vendar boš živel vselej med nami; živel boš v spominu Tvojih čednosti, po posnemanju Tvojih zgledov. Živel bodeš, častitljivi Oče, Pastir, ki mu ni jednacega, živel boš med svojimi sinovi med sinov sinovi kot Angelj Tvojega mesta in Tvoje škofije: smrt Te je iz vidnega naredila nevidnega, pa prav s tem je zemeljskega Očeta in Pastirja spremenila v odvetnika in pokrovitelja v nebesih, in, če je res, da Bogu prijeten dar je potr, prežaljen duh, in da ti, Gospod, ne zaničuješ spokornega in ponižanega srca, žgalne daritve Alojzija Matije Zorn-a, nedolžne žrtve škofovske vesti, prosi za ljubo svojo Gorico in škofijo vsakošne milosti od Najvišega in usmiljenja. „Dar Bogu — prežaljen duh.“

Ozir po slovenski domovini.

Sv. Višarije.

„V višavah kraljuješ
Kraljica sveta!“
J. Marešič.

(Dalje.)

Pičle pol ure nad Trbižem stoji na levo ob cesti na kamnitem stebru angelj, ki kaže romarjem pot na svete Višarje. Kdor stopi le za par korakov naprej na desno stran ceste, vglada že tu na robu strme gore kipeti Marijni visoki dom. Romarji se navadno tu vprvič poklonijo milostni Kraljici sv. Višarski; — enako se tudi tu zadnjič poslovijo od Nje. Od angelja pelje do podnožja gore prijeten pot; — v četert ure smo tam. Sv. Višarsko cerkev vgladamo tu vnovič še bolje, kakor smo jo videli v prvič; kaže se nam pa tudi silna strmina gore. Hišam, ki stoje ob potu, pravijo „pri utah“. Kdor je telesnega okrepcanja potreben, mu je od postrežljivih ljudij tukaj v obilici na ponudbo. Temu kraju se pa tudi reče: „za mlino“, ker so svoje dni stali tukaj v resnici mlino, dokler je, kakor mi je pisal l. 1879. † preč. g. dekan L. Ferčnik, rečica „Žabnica“ še krotek potoček bila. (Čuditi se je, da zlasti v zadnjih desetletjih hudourniki po zgor. Koroškem napravljajo o nalivih silne, pogosto prav strahovite preplave in škoče. Presilnemu izsekavanju gozdov to nekateri pripisujejo.) Zanimivo je, kar mi je imenovani gospod dekan takrat pisal. Le kaj malega naj posnamem: „Potok izvira na Višarski planinici iz treh vrelcev. Te tri vrelce so nekaj podklosterski menihi zajezili in si ribnjak (bajer) napravili, v katerem so gojili klinke (Salmlinge). Jez se je zane-marjal, voda ga je predrila še v preteklem stoletju in z veliko silo drvila v dolino, kopaje globoke

grape. Od tega časa je Višarski potok okoljnemu polju in tudi Žabnici nevaren in silno pogubljev.“

Zapustivši „ute“ pričnemo romanje v goro. Kmalo naprej tje gor je napravljen močen jez iz rezanega kamenja, in dalje naprej tik „Langove senožeti“ še eden. Oba imata namen, da se za nju lovi in zadržuje gramoz, katerega hudourni potok o nalivih od sile veliko privali iz višav. Bog in Marija naj varujeta ljudstvo te okolice, da jih kedaj ne zadene osoda enaka onej v Pompeji!

S temi željami korakamo naprej! Ko se pride do srede pota izvira bister in hladen studenec, prav kakor bi bila Marija nalašč poskrbela za svoje častilce, da si lahko na trudapolnem potu ogasijo žejo. V kakih dveh urah se dospe od ut „na planino“, tiho dolinico, katere ravnino pokrivajo tolsti pašniki, k levi pa se dvigujejo strmi skalnati grebeni. V krčmi konec dolinice se trudni romarji lahko nekoliko odpočijejo in okrepcajo; — da! — celo fotograf jim je ondi na razpolago, kateri se želijo naslikanega videti in nesti svojo podobo iz višarskih višav znancem in prijatom na svoj dom.

Še en strm klanec, — ter še mimo ljubko žuborečega virčeka, (blizu kterega odgovarja proti strmim pečinam obrnjenemu popotniku dvojni jek), in kmalu smo, — na Sv. Višarijah.

Po ravno opisanem potu hodi, kakor je bilo že omenjeno, večina romarjev, ki prihajajo iz Kranjskega, Koroškega in sploh od zgornjih krajev.

Še en pot pripelje od te strani, — od Žabnice namreč — na sv. Višarije, ki je pa silno strm. Pravijo mu „po drčah“. To tem potu vozijo tudi krepki možaki samotež na saneh romarje, kateri to želijo in si voznike sami najmejo, raz sv. Višarij noter dol v ravnino. (Če se ne motim, plača se za to voznine po 3 krone) Posamezniki se poslužijo tudi peš tega pota. Pisalec teh vrstic je hodil enkrat navzdol po njem, pa je imel za vselej dosti. Navzgor pluča, na vzdol pa noge od sile trpijo.

Romarji, ki prihajajo iz Goriškega in od Rajbela doli, imajo zopet svoj pot. V podnožju strmega Kraljevega vrha stoji mala vasica „Kaltwasser“ (Mrzla vodica). Od tam se prične pot na sv. Višarje, ki je tudi zelo strman, pa zato nekako prijeten, ker vodi (ali vsaj včasih je vodil) zelo po senci. Na „planini“ se združi z onim, ki smo ga prvega popisali. — Najnovejši pot na sv. Višarje, se je pa zgradil menda še le pred kakimi 3 leti. On vodi od Spod. Trbiža, je baje najbolj zložen, pa tudi neki zelo dolg. Kaj več o njem ne vem povedati, ker še nisem hodil po njem.

Kot znamenitost našega časa naj še omenjam in zapišem, kar se je govorilo zadnja leta, da nekateri celo nameravajo napraviti železnico na sv. Višarije. Gotovo bi bil to tako zvani „Drahtseilbahn“, kakor imajo enake v nekaterih krajih že vpeljane na goro. Zdaj je za enkrat vse potihnilo o tem. Toliko se pa Korošcem na čast mora reči in priznati, da jim podvzetnega duha ne more odrekati nihče. Vsako ugodnost in priliko svoje v resnici lepe dežele in domovine si znajo izkoriščati. Njih pač ne zadene obtožba, ktero je izrekel o naši res v mnogem oziru zanemarjeni deželi znani ranji gosp. profesor dr. Jakob Zupan: „Vse imamo pa ne znamo!“

(Konec sledi.)

Pismo iz Amerike.

(Mil. gosp. dr. Jakob Trobec, četrti slovenski škof v Ameriki.)

Malokrat prinese priljubljena „Zgodnja Danica“ kako vest iz daljne Amerike. Pravega vzroka ne vem; mislim pa, da je v tem, da se ameriški Slovenci premalo zanimajo za svoje rojake onstran velike „luže“.

Tudi pisec teh verstic bi pustil že itak rejnato pero še dalje časa v miru na črnilniku, če bi si mogel potolažiti občutke, ki ga obdajajo, odkar je poizvedel, da imamo toli zatirani narodič zopet novega škofa v Ameriki.

Mož, ki je četrti škof majke Slave v prosti Ameriki, in ki je dobro znan mej starejšimi duhovni ljubljanske škofije, se imenuje mil. gosp. dr. Jakob Trobec.

Novi škof se je rodil kot sin ubogih kmetjskih starišev v vasi Log, župnija Polhovgradec, pred blizu šestdesetimi leti. Šolal se je v domači, takrat samo začasni šoli in v Ljubljani, kjer je končal gimnazij s prav dobrim vspehom. Vstopil je v semenišče. Bilo je leta 1864. Kdo se ne spominja, s kakim trudom je prav to leto o. Pirc iskal dijakov za misijone v takrat še divji Ameriki. Tudi v ljublj. semenišču ni trkal zaman. Med prvimi, ki so se oglasili pri slavnem misijonarju, bil je semeniščnik Jakob Trobec. Podali so se na pot. Na velikem morju so bili 40 dni; ladje z jadri kot so jih takrat imeli, so bile jako počasne. Proti koncu jim je na ladji že jedil zmanjkalo; samo podzemljice so še imeli, in te so pekli od jutra do večera. Lahko si je misliti, koliko je bilo veselje, ko so v jutro 4. maja 1864. prvokrat zagledali „novi svet“.

Svoje študije je g. Trobec nadaljeval v Št. Vincent-u, Pa. in bil že 8. sept. 1865 v mašnika posvečen. Eno leto bil je v Belle Prairie nastavljen; l. 1866. ga je pa mil. gosp. Grace, takratni škof v Št. Paulu, prestavil v Wabasha, kjer je neprenehoma deloval po celem ondodnem okraju in še dalje na okoli do l. 1887., ko je bil prestavljen v St. Paul. Letos je ravno 10 let, odkar je prišel v glavno mesto Minesote ter ustanovil sedaj največjo župnijo v celem mestu St. Paul. Kaj se pravi „župnijo vstanoviti“, ve le isti, ki je že kaj sličnega imel opraviti; sicer si pa človek ne more predstavljati, kake sitnosti in neprijetnosti ima duhoven prestati. Tukaj je bilo pa še toliko slabši, ker je večina župljanov popolnoma revna. Vendar, z Božjo pomočjo iz z železno vstrajnostjo se da vse premagati: Župnija sv. Neže, ktere ustanovitelj in župnik do danes je bil preč. g. Trobec, se lepo razvija in bo kmalu prekoslila druge župnije. Natančneje popisovati, kot o zidanju cerkve, šolskih poslopih itd., bi bilo preobširno za to pismo; za enkrat se moramo zadovoljiti samo z bolj imenitnimi dogodki, ki jih je doživela župnija sv. Neže. Stara cerkev je zidana v dve nadstropji; spodnje služi za šolo. Kmalu je bila šola premajhna in zopet je bilo treba zidati. Danes ima župnija štiri šolska poslopja, v katerih je prostora za 800 otrok. „Kakor hitro se to število zveča, bo potreba staro cerkev v drugem nadstropju predelati v šolske sobe in zidati novo cerkev“, tako je rekel spoštovani župnik svete Neže ob neki priliki. Že

letos so pričeli z zidanjem nove cerkve, ktere pritličje bo dodelano v nekaj tednih. Tu notri se bo opravljala služba Božja, dokler ne bo mogoče cerkve dokončati. Cerkev bode zelo lepa in stane čez 50 tisoč dolarjev; lepa svota za uboge župljane!

Dne 28. julija t. l. sporoči nadškof v St. Paulu, da je župnik pri sv. Neži imenovan škofom v St. Cloud-u. Kot blisk se je raznesla novica po celi župniji in marsikteri se je vstrašil, češ g. župnika bodedo zgubili! Veselje, da je zasluženi rojak-duhovnik toli odlikovan, hitro prežene žalost in tako se potolaži marsikatero srce v nadi, da na škofovskem sedežu preč. gosp. ne bo imel toliko trula kot ga je sedaj v tako obširni občini. Novoizvoljeni škof se je izrazil, da bi mu bilo veliko ljubše, ako bi ostal še nadalje župnik med toli mu priljubljenimi župljani. Ker je pa videl, da je volja božja, ne straši se velike odgovornosti in teženj, ktere povzroči velika in še le pičlo olikana škofija. V veliki ponižnosti ni hotel nikoli slišati, da je on eden izmed kandidatov za škofijsko stolico v St. Cloud-u. Še ni dolgo, odkar je duhovnik, trd Nemeč, vzkliknil: *Digitus Dei hic!* Pa omenjeni služabnik Gospodov ni bil edini, ki je izvolitev škofa severne Minesote tako pozdravil, ampak še na stotine sobratov po celi Ameriki. Da je temu tako, pričajo čestitanja, ktera mu še vedno prihajajo iz vseh držav severne Amerike. Zavedni Slovenec pa mora zaklicati: Bog živi mil. g. Trobeca na mnoga leta! Naš cvet, pokojni Baraga, še sedaj živi v ameriški hijerarhiji, in ta je v osebi četrtega slov. škofa v Ameriki. Preblago slavljenčevo srce dičijo vse čednosti, ktere so dičile nepozabnega Barago, in če vljudni čitatelj hoče zopet prebrati življenjepisa škofa Baraga, potem bo imel precej natančno sliko škofa Trobeca. Kakor se je v prejšnjih časih apostelj Indijanov odlikoval mej duhovščino preobširne nadškofije, tako da se dandanes tudi g. novoizvoljeni škof St. Klodoalski odlikuje po pobožnosti in učenosti v veliki sv. Pavelski nadškofiji. V vsakem oziru je on vreden velike časti, ktera ga je zadela.

Mil. g. Trobec se je zmiraj kazal narolnjaka, in če mu je le čas dopustil, je rad pisal v „Danico“ ali kak drug slov. list. Kdo se ne spominja njegovih pisem o umrlem Pircu itd.? Rad še čita slov. kat. liste ter se zanima za napredek toli mu dragega rodnega naroda slovenskega.

Poleg materinega jezika govori škof Trobec izborno angleški, francoski, nemški in češki; dokaz da slovenski gg. misijonarji imajo še posebno zmožnost postati misijonarji v deželi, kjer so zastopani vsi jeziki na svetu.

Posvečevanje se bo vršilo v St. Paulu 21. septembra t. l. Prevzvišeni gospod nadškof Greland iz St. Paula bode konsekrator; mil. gosp. Ivan Vertin, slovenski škof iz Marquetteja, Mich., prevz. gosp. l. nadškof Katzer iz Milwaukee bodeda assist. konsekratorja. Več nadškofov in škofov je obljubilo biti prisotnim pri slovesnem posvečenju. Škof Cotter, slavljenčev sošolec, bode pridigoval na slavnostni dan. Dne 26. septembra bode škof Trobec prvokrat bral pontifikalno sveto mašo v ravnokar dodelani cerkvi svete Neže. Dva dni pozneje bode slovesno inštaliran v St. Cloudu. Obrede bode vodil nadškof iz St. Paula; tudi govor bode on oskrbel.

Ker je pismo precej narastlo, bodem moral končati. O priliki se zopet oglasim, če bo po volji slavnemu vredništvu tega lista.

V imenu vseh Slovencev v Ameriki zakličem mil. g škofu Trobec-u trikratni živijo in slava ter na mnoga leta!

Z odličnim spoštovanjem

Avguštin Š—v.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Planine. Slavnost srebrnega jubileja duhovnikov zbranih 17. m. m. v Planini se je v vsakem oziru sijajno obnesla. Tacega slavja, velikanskega po vnanji obliki in pristrčnega po duhu, ki je preveval vse zbrano občinstvo, pač ni kmalu kje videla kranjska dežela. Svečanost se da v svoji celoti vredno vzprediti oni zlate maše v Postojni. Vrta Notranjska je pri ti priliki zopet v polni meri pokazala, kako umeva ceniti delovanje svojih duhovnikov. Mladina obojnega spola v Planini in v Lazih je kar tekmovala, kje se bode napravilo več in lepših vencev in slavolokov.

Župna cerkev sv. Margarete je bila okrašena kakor nevesta, ki pričakuje svojega ženina, toliko zelenja in cvetličja ne bode kmalu dičilo nje sten in altarjev.

Orjaški mlaji, darovani od svetlega kneza, so bili razstavljeni okrog cerkve in na drugih primer-nih krajih planinskega trga, 15 preko 20 m visocih in mnogo vitkih manjših smrečic, ki so jih v ta namen podarili trije vrli posestniki iz Grčarjevca. Zlasti je bilo lepo videti štiri smreke sredi cerkve, katerih dve sta nosili okusno sestavljeni slavolok Marijine družbe z napisom v zlatih črkah: „Družba Marijnih otrok kliče: ohrani Vas Bog!“ — na drugi strani: „Marija danes za Vas prosi, molitve Vaše k Bogu nosi!“

Dekleta Marijine družbe iz Gorenje in Dolenje Planine so ves teden vence plete in cerkev zunaj in znotraj tako krasno ovenčale, da se je vsak po pravici čudil finemu okusu in iznajdljivosti preprostih kmetskih deklet v tem oziru. Vže ob dveh novih sv. mašah in lani ob sv. misijonu so se bile dobro izkazale, a letos ob svečanosti srebrnega jubileja domačega župnika in njegovih duhovnih tovarišev so uprav prepokile same sebe. Tacih deklet ni z lepa kje. Čast jim!

Pri vходу v Planino od grada sem je stal slavolok z napisom na sprednji strani: „Planina se raduje, da jubilej se tu praznuje“, na drugi strani: „Iskrene želje naše, k spominu srebro maše.“ V vasi Laze na čast duhovnikom, ki so od postajice „Planina“ prihajali, je bil napravljen drug slavolok z napisom spredaj: „Voščila radostna sprejmite, še zlato mašo doživite!“ zadaj: „Da Vas še dolgo Bog ohrani zakličemo iz srca vdani!“ Pred cerkvenimi vratmi na orjaških mlajih slavolok s pozdravom: „Zahvaljen mili Jezus bodi, še dalje vas ohrani, vodi!“ na oni strani: „Nebesa blagoslov rosite, na te duhovnike častite!“ Pred cerkvijo sv. Roka v Gorenji Planini je stal šesti slavolok, posamični mlaji nenavadne velikosti in vitke rasti so bili usajeni na hribu sv. Duha (27 m), na glavnem trgu v Dol. Planini in pred Zihrlom (po 25 m). Zastav je vohralo brez števila s streh in oken.

Gospodje jubilanti so imeli na predvečer ob 6. slovesne večernice, na zadnje blagoslov z Najsve-tejšim. V molitvah, v prijateljskih razgovorih in spominih iz minulih let dijaškega, bogoslovskega in duhovniškega življenja jim je le preneglo minevala ura za uro. Ob 9. zvečer jih iznenadi prisrčna ovacija Planincev. Če dalje več ljudstva se je nabiralo okrog župnišča. Nismo vedeli kaj to pomeni. Kar se začuje boben. Godba iz Postojne, spremljana od ognjegascev svirajoč prikoraka ter se ustavi pred župniščem Tu zaigra več izbranih komadov, vmes pa zapoje pevski zbor prav izvrstno pesmi „Nazaj v planinski raj“, ter „Slovan na dan“. Bengaličen ogenj je razsvetljeval prostor in zbrano množico. Gospod župnik planinski se z okna dol z iskreno besedo zahvali faranom za ganljivo podoknico: povdarja, da vso to čast, koja se mu danes skazuje, poklanja najvišjemu duhovniku Jezusu Kristusu, katerega nevreden služabnik je; — zagotavlja farane svoje ljubezni in obeta, da se bode še v poznih letih hvaležno spominjal, kako je umela planinska fara počastiti svojega župnika, ter prosi blagoslova božjega vsem skupaj. Ves trg planinski je bil razsvetljen, tudi v najmanjši koči smo videli luč, zlasti je bilo lepo videti v daljavi grad Haasberg v čarobni razsvetljavi.

Dan potem, 17. avg. so gospodje jubilanti od 5. zjutraj naprej opravljali tihe sv. maše v zahvalo Bogu za vse milosti, ktere so prejeli od Njega tekom dolgih let.

Ob 10. se je vil sprevod v cerkev; naprej belo oblečene deklice, Marijina družba s svojim krasnim banderom, častniki požarne brambe, gg. jubilanti, ljudstvo, ktero se je od blizu in daleč nabralo v gostih trumah. Slavnostni govornik, jubilant p. Jožef Bizavičar je v jako lepih preprostih besedah razlagal pomen slavnosti; beseda je prišla od srca in segala do srca. Zbrani verniki so pazno poslušali in v marsikterem očesu so zalesketale solze srčnega ginenja. Veliko sv. mašo sredi obilne azistence in z blagoslovoma je daroval č. g. župnik šenčurski Kukelj, — pevski zbor je svojo nalogo prav izvrstno dopolnil, zlasti je ugajala pesem pri vstopu jubilentov v cerkev: „Pozdravljen jubilej današnji“, besede zložil župnik Podboj. napev p. Angelik Hribar. — Napev je preprost pa tako lep, da je vsem ugajal in bo vrlo služil ob enakih priložnostih prihodnja leta Pesem Podbojeva in Bilčeva, poslana v pozdrav jubilantom na dan jubileja, sledita na koncu dopisa.

Po izpeti zahvalni pesmi se je sprevod vrnil v župnišče. Deputacija Planincev in ognjegascev je prišla domačemu župniku čestitat in mu za spomin podarila lep srebrn križ. Tudi svetli knez in kneginja Windisch Graetz sta prišla v župnišče, izrazil svoja voščila.

Popoldne se je pripeljalo v Planino več sošolcev civilnega stanu: vojaški zdravnik dr. A. Stare iz Ljubljane, ravnatelj c. kr. učiteljskega Hubad, sodni svetnik Žužek iz Postojne, računski svetnik Svetek, deželui oficijal Omejec, dan potem se jim je pridružil še dr. Sterger, star prijatelj planinskega župnika. Koliko prisrčnih napitnic se je izreklo, koliko prijaznih starih spominov obudilo, koliko veselje je vladalo med tovariši, katerih se nekateri niso videli, odkar so se razšli iz gimnazije, ni mogoče popisati.

Gospodom jubilantom je došlo od raznih krajev blizu štirideset brzojavnih in pismenih voščil, dve pesmi in dva kronograma.

Tako lepe in ganljive slavnosti Planina ni še videla in jo bo težko še kedaj. Splošni vtis ostane neizbrisno začrtan v spominu vdeležencev, duhovnikov in ljudstva. Slava faranom planinskim, ki so pri ti priliki tako očitno in sijajno pokazali, kako spoštujejo svojega župnika in duhovski stan v obče.

Razgled po svetu.

Dunaj. Letos je 100 let, odkar je sv. Jožef Kalasanc ustanovil red Piaristov in letos je 200 let, kar bivajo oo. Piaristi na Dunaju ter se neumorno trudijo za razširjanje sv. vere. V ta namen so obhajali oo. spomin od 26—29. avgusta jako slovesno. Vse hiše v 8. okraju so bile ozaljšane v znamenje, kako visoko čislajo vrli dunajski meščani zasluge oo. Piaristov.

Rim. Razni časopisi so prinesli pred nekaj tedni vest, da je sv. oče prav nevarno obolel in večkrat padel v nezavest. Tem neosnovanim poročilom nasproti javlja papežev telesni zdravnik dr. Lapponi, da se sveti oče prav dobro počuti. Isti dan, ko so dohajala neresnična poročila je sprejel sv. oče več kardinalov in drugih dostojanstvenikov, s katerimi se je dalj časa prijazno razgovarjal. Govoril je z njimi o prazniku sv. Joahima. Rekel je, da bi rad povzdignil ta praznik do višje liturgijske stopnje, kar se bo najbrže v kratkem izvršilo. Vprašal je kardinala Steinhuberja, kak vtis je napravila enciklika povodom Kanizijevega jubileja na nemške protestante ter se čudil, da je tako malo slišati o prestopkih v katoliško cerkev, med tem ko je na Angleškem vedno živahneje zanimanje za katoličanstvo. Kardinal je odgovoril, da tudi več protestantov pristopa v katoliško cerkev ter da molčijo o tem, da na ta način marsikako težavo premagajo. Pohvalno se je izrazil sv. oče o zavodu Germaniku, ki pošilja na Nemško izvrstne in goreče duhovne, ki mnogo pripomorejo v povzdigo in razvijanje katoliške vere. Priporočil je zlasti navzočim prelatom, da naj skrbe pred vsem za razna katoliška društva, da se z njih pomočjo reši vera in npravnost. Povedal je zbranim, da izide v kratkem zopet enciklika, v kateri bo posebno priporočal molitev svetega rožnega venca.

Škof Bonomelli iz Kremene je izdal pastirski list, v katerem strogo prepoveduje svojej duhovščini dopuščati še nadalje razne shode in koncerte po cerkvah in razne politične govore, ktere so govorili lajki. To ni bilo nekterim duhovnikom po všeči, vsled česar je škof izdal strogo naredbo, da ga morajo podložni duhovniki ubogati.

Belgija. Pred dvema leti so bili ustanovili v Belgiji red, ki se jedino peča z delavskim stanom. Ta verska družba pod pokroviteljstvom litiškega škofa Doutreluxa je bila pred nekaj tedni cerkveno potrjena. Na čelu tega reda, čegar udje se zovejo „delavski kapelani“ stoji kot superior duhovnik Reyn s šestimi duhovniki brez lajikov. Sezidali so si veliko hišo za delavce in lepo kapelo. Udje tega delavskega doma so trojne vrste: oni, ki imajo v hiši stanovanje in hrano; oni, ki imajo ondi hrano, zu

naj pa stanovanje; in slednjič oni, ki prihajajo v hišo k govorom in raznim razpravam. Ta delavski dom, ki obstoja še le dobro leto, šteje že dva tisoč udov.

Portugalsko. Zadnja dva tedna so tu slovesno obhajali dva jubileja in sicer: odkritelja Vasco de Gama in slavnega jezuita Antonio Vieira. Prvi je gotovo velikega pomena za Portugalsko, ne samo ker jej je odkril mnogo doslej neznanih dežel, marveč radi tega, ker je povsod v nôvih krajih zasadil luč svete vere. Drugi slavitelj, jezuit Vieira, odlikoval se je kot prvi guvernir in pisatelj portugalski. Misijonaril je po suhem in po vodi, izpreobrnil mnogo divjakov h katoliški veri. Ker se je potegoval zlasti za to, da bi zabranil kupčijo s sužnji nakopal si je srd kupčevalcev, ki so ga tožili, da uči in zanaša krivo vero. Bil je obsojen a pozneje spuščen iz ječe. Umrl je leta 1697.

Angleško. Nedavno je zborovala konferenca protestantskih anglikanskih škofov in nadškofov. Nekateri izmed teh so hoteli kenterburiškemu nadškofu dati nekako vrhovno oblast nad vso anglikansko cerkvijo, ker je baje naslednik sv. Avguština in prvak anglikanske cerkve. Temu so se odločno ustavljali škofje nasebin in Amerike. Rekli so, da čislajo in pripoznavajo kenterburiškega nadškofa kot naslednika sv. Avguština (sic!), a venlar hočejo vsak v svoji škofiji vladati samostojno in poljubno. Okoli 100 protestantskih škofov je obiskovalo staroznano benediktinsko opatijo Glastonbury, ktero je razrušil Henrik VIII. Škof Stepay je volil druge ter povabil vse škofo s soprogrami na slavnosten obed.

Katoliški nadškofje in škofje pa bodo obhajali 1300letnico, odkar je došel sv. Avguština na Angleško v Ebbifletu 14. septembra. Razven angleških škofov se bo do slavnosti vdeležili tudi francoski.

Ekvador. Oj tu prihajajo vedno žalostna poročila. Neko pismo pripoveduje o žalostnih dogodkih v Riohambi sledeče: Ker so vjeli škofa in redovnike, ktere so obdolžili neke zarote, se je ljudstvo uprlo ter zahtevalo da naj jih izpuste. Razven štirih redovnikov je vlada res vse izpustila iz ječe. Škofa še vedno stražijo vojaki v njegovi palači. Ko so ga vjeli zaprli so ga v konjski hlev. 4. maja so napadli mladi možje vojake hoteč rešiti škofa in jezuite. Vojaki, katerih je bilo 900 so zmagali in umorili več braniteljev in načelnika jezuitskega zavoda. Druge jezuite so pretepli z gorjačami do krvi. Hudobneži so dali načelniku v roke orožje, kakor da bi se bil sam usmrtil. Na to so dirjali v cerkev, potolkli pred oltarjem 5 oseb, razrušili podobe, vzeli sv. hostije ter jih povžili in pili iz kelihov vino. Tako se godi v republiki, kjer vladarijo prostozidarji.

I. Bratovske zadeve

molitvenega aposteljstva.

Nameni za mesec kimovec (september) 1897.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Duhovne vaje.

b) Posebni nameni:

10.) Sv. Nikolaj Teletinski. Da se velik del učiteljstva znebi protikrščanskega duha časa. Bolni na živcih.

11.) **Sv. Karel Spínola.** Silno prizadeti misijon v Bengali. Voljna udanost v dolgoletno trpljenje. Hromi.

12.) **Ime Marijno.** Ponizanje sovražnikov krščanskega imena. Dunaj in razširjenje njegovega katoliškega gibanja.

13.) **Sv. Netburga.** Silno stiskani in od napačnih prijateljev obiskani kmečki stan Milost stanovske čistosti Posli.

14.) **Povišanje sv. križa.** Ljubezen do križa. Zidanje cerkva v velikih mestih. Domači na slabih potih

15.) **Sv. Katarina iz Geneve.** Pospeševalci molitvenega apostolstva. Zaželeni prirastek gojencev v več zavodih. Krščanski zakoni.

16.) **Sv. Ljudmila.** Česko, Moravsko in Šlezija. Da se zlasti od nižjih stanov odvrne pohlep po vživanju in lepoticenju. Vdove in sirote!

17.) **Rane sv. Frančiška Asiškega.** Nujne redovne zadeve. Mesta po strankarstvu razrita. Jako veliko pomanjkanje duhovnikov v nekaterih škofijah. Delavke.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše detele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prežestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošasne pregrehe.

Zahvala:

Hvala bodi Mariji, blaženi Devici, sv. Antonu in drugim sv. Pomočnikom in presv. Srcu Jezusovemu za ozdravljenje poškodovane noge in dobro napredovanje zidanja nove cerkve in romarske hiše.

M. Saje.

Listek za raznoterosti.

Osebné vesti. Dne 17. t. m. posvetili bodo prevz. g. knezoškof v svoji domači kapeli dijakona g. Josipa Severja v mašnika. — V nedeljo dne 12 posvečen bode v Serajevev naš rojak, veleč. g. dr. Anton Jeglič, generalni vikar vrhbosanski, v pomožnega škofa, v pomoč nadškofu dr. Stadlerju. Gorečemu gospodu, novemu škofu, kličemo iz dna srca: Prisrčno čestitamo k novi časti!

Duhovske spremembe v goriški nadškofiji. Imenovani so č. gg.: Rutar Tomaž, vikarij v Šempolaju, za kurata v Št. Florijan; Vuga Al, mestni kapelan v Gorici, vikarjem v Šempolaju; Iv. Slokar, kurat v Banjšicah, kuratom v Gorjanskem; na njegovo mesto Jožef Vidmar, vikarij v Zapotoku; Bl. Bevk, kapelan v Prvačini, vikarjem v Zapotoku; Frančišek Guzelj, kapelan v Šempasu, vikarjem v Logé; Frančišek Šmid, kapelan v Cirknem, kuratom v Marija Celju na Kanalskem. — Č. gospod Rafael Rudež gre za spovednika na Sv. Goro. — Novonameščeni kot kapelani so č. gg. novomašniki: Valentin Kovačič na Placuti v Gorici, Anton Plesničar v Podmelcu, Alojzij Maletič kot drugi kapelan v Tolminu, Ivan Kovačič v Cirknem, Frančišek Andrysek v Prvačini, Edvard Mežnaršič v Ročinju, Jožef Viola v Gradežu.

Kumski shod, od 27. do 30. avgusta bil je letos prav dobro obiskan. Ker je bilo vse tri dni lepo vreme, zbralo se je do 3000 ljudi na Kumu, in izmed njih je opravilo spoved in sveto obhajilo čez 1100! Posebnost letošnjega shoda je bil prihod Kostanjevičanov, ki pridejo iz obljube v procesiji vsako sedmo leto. Drugim romarjem so posebno ugajali kostanjeviški cerkveni pevci, ki so peli pri cerkvenih opravilih na Kumu v soboto in nedeljo. Brez

pretiravanja in laskanja se lahko reče, da se tako lepo petje malokje sliši na deželi. Prisrčno zahvalo zaslužijo tudi č. gg. spovedniki, ki jih je bilo sicer samo pet, pa so toliko vstrajnejše delali!

Srce Jezusovo spravi sovražnike. V Braziliji živel sta dva soseda. Mnogo let jima je poteklo v složnem in mirnem življenju, pa hkrati nastane med njima sovraštvo, ki je bilo tem hujše, čim iskrenjeje je bilo prej prijateljstvo. Sosed, ki je stanoval pod goro, trdil je namreč, da mu je sosed, stanujoč na gori pobil nekaj goved s kamenjem. Zgornji sosed slišal je to iz ust drugih in čutil se je silno prizadetega na poštenem in dobrem imenu. Večkrat so jih drugi sosede poskušali spraviti med seboj, pa za stonj. Ko pridem, tako pripoveduje misijonar sam, tudi v ta kraj na misijon, bila je ravno nedelja, ko se bere evangelij o dveh dolžnikih. Nisem mogel drugače, moral sem pridigovati pri tej ugodnej priliki o ljubezni do sovražnikov. Naročil sem tudi šolarjem, da so za mir in spravo molili. V isti namen imel sem tudi popoldansko službo božjo. Koj po blagoslovu sem se moral podati na pot. Zopet pridem v ponedeljek popoldne. Srce mi je utripalo in burno bilo v prsih, ko sem se podal k spodnjemu sosedu ter ga prosil, naj me pelje k zgornjemu, ker bi ga rad obiskal. Dolgo sem prosil in prigovarjal, opominjal in svaril, zastonj! Že sem dejal sam pri sebi: „Glej, Srce Jezusovo, tega jaz ne morem dovršiti!“ Še malo opomnim na nedeljsko pridigo, in odgovori mi: „Veste oče, duhovniku ne bom ničesar odrekol, zato tudi vam ne odrečem.“ Ko prideva k zgornjemu sosedu, bilo je še prestati hud boj. Toda ljubezen do Srca Jezusovega premagala je staro sovraštvo. Že je bila noč, ko sta si soseda ginjena podala roke v spravo. Kako vesel in srečen je bil spodnji sosed, ki me je spremljal domu! Srce Jezusovo pokazalo je svojo moč na človeška srca.

Kako je nastal rumeni narcis. Pomladi cveto po naših vrtih narcisi, ki razširjajo kaj lep vonj. O narcisu pripoveduje pripovedka tole: Dve vrsti narcisov poznamo, belega in rumenega. Obe cvetici bili ste nekaj beli, le po tem ste se ločili, da je bila jedna večja, manjša pa je imela rudeče obrobljeno čašo v sredi cveta. Večji narcis gledal je z zavistjo ta lepi nežni rob svojega tovariša; ta zavist pritirala je večjo cvetico tako daleč, da se je razjarila in vsled tega dobila zlatenco. Pa vsa jeza ji ni pomagala nič, manjši narcis je molčal, ostal bel in obdržal rudečkasti rob. Ravno tako pa je ostal večji narcis rumen do današnjega dne. In tako imamo dva narcisa: belega in rumenega. — Ne udajmo se zeleni zavisti, ker zavist dela človeku telo in duha bolnega. Zato proč z jezo in sovraštvom

Dobrotni darovi.

Za monsign Jeranovo dijaško mizo: Bahovec 1 krono. — Preč. g. dr. Čebašek, stolni dekan, 10 gld. — Č. g. Frančišek Birk, stolni vikar, 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Jožef Navinsek, misijonar, 5 gld. 30 kr. — Č. g. Jakob Aljaž, župnik na Dovjem, 21 gld. — Č. g. Frančišek Onušič, kapelan v Idriji, 120 gld.

Za solo in kapelo solskih sester v Tomaju: Č. g. J. Klemenčič, profesor, 20 gld. — Gospa Marija Schalek, posestnica vile v Opatiji, 25 gld. — Mil. g. dr. Jos. Kahn, škof, 5 gld. — Preč. g. dekan Lukežič 5 gld. — G. S. Jakob 5 gld.